

жълтици на шепата си, гледа ги). Жалъ ми е за тях... Я ги гледайте какъ грѣятъ. Огънь, огънь!.. И току изведнажъ хвърли ги на тоя глупавъ дъртакъ!

ВТОРИЯТЪ БОЛЯРИНЪ (въздиша): И менъ ми е жалъ, ала какво да правимъ?

ПЪРВИЯТЪ БОЛЯРИНЪ: Чакайте!.. Оставете ме азъ да опитамъ! Да го сплаша малко!

ТРЕТИЯТЪ БОЛЯРИНЪ: А ако старецътъ откаже да говори?

НЪКОЛКО БОЛЯРИ: Да!.. А ако откаже? (Клатятъ глави).

ПЪРВИЯТЪ БОЛЯРИНЪ: А ако го натупаме! (Усмива се). Боятъ докарва ума въ главата.

ЧЕТВЪРТИЯТЪ БОЛЯРИНЪ: Кой знае! Често пжти боятъ изгонва ума отъ главата... И ако тогава старецътъ отиде и се оплаче на царя?

НЪКОЛЦИНА БОЛЯРИ: Да, да!

ПЕТИЯТЪ БОЛЯРИНЪ: Съ бой нищо се не постига... А блага речъ желѣзни врата отваря.

ПЪРВИЯТЪ БОЛЯРИНЪ: Ехъ, вие страхливци! Жалъ ми е за жълтичките ми!

ШЕСТИЯТЪ БОЛЯРИНЪ: А мене ми е жалъ повече за главата. Живи ли сме, пари ще съберемъ... Има народътъ и дава... Глави нѣма кой да ни даде!

НЪКОЛЦИНА БОЛЯРИ: Така е!.. Така!

ШЕСТИЯТЪ БОЛЯРИНЪ: Хайде стига сме губили време... Раздрънкахме се като баби на сватба... А право да ви кажа, започва да ме сърби вратътъ. (Почесва се по шията). Днесъ е последния день и, ако не занесемъ отговоритъ на царя, не знамъ!.. Чакайте да повикамъ стареца. (Излиза задъ храститъ и вика). Хей, дѣдо!.. Ела, ела тука!.. (Следъ малко се връща радостенъ). Иде!.. Иде!..

(Пауза)

Влиза орачътъ. Оглежда всички. Вижда, че едного нѣма и се усмива.

ОРАЧЪТЪ: Добре дошли, господари!

ПЪРВИЯТЪ БОЛЯРИНЪ: А бре, старче, преди нѣколко дни бѣше това, идвахме при тебе съ сще единъ нашъ другаръ. Тогава той те пита за нѣкои нѣща и ти му отговаря.. Можешъ ли сега да ни разяснишъ тия въпроси и отговори?.. Имаме голѣмъ облогъ съ оня нашъ другаръ.

ОРАЧЪТЪ (усмива се): Мога, мога, господарю, ама умъ съ пари се само купува... За всѣки въпросъ и за всѣки отговоръ ще ми броите по жълтичка.

Боляритѣ се споглеждатъ. Орачътъ ги гледа, усмива се, сваля калпака си и имъ го сочи.

Боляритѣ хвърлятъ въ калпака по една жълтица.

ОРАЧЪТЪ: Сега първиятъ въпросъ. Вашиятъ другаръ ме запитва: Защо ора азъ?.. Нѣмамъ ли челядь да ми помага?

БОЛЯРИТЪ: Така, така бѣше.

ОРАЧЪТЪ (сочи калпака): Сега, моля, за отговора.

Боляритѣ хвърлятъ още по една жълтица въ калпака.